

[Jens Thoft]

forsigtig med at påstå, og jeg vil også være forsigtig med at råde folk til at disponere efter, at bunden nu er nået. For hvis det er rigtigt, er det i hvert fald urigtigt, alt det man har sagt om skattereformen, som ødelægger alting for husjerne; så vil bunden jo ikke være nået endnu, så jeg synes, at fru Pia Gjellerup havde ret i, at der mangler konsekvens i argumentationen. Man må blive enige om, om man vil stå på, at nu er bunden nået, så derfor får man det maksimale ind i skat; eller også må man blive enig med sig selv om, at det, regeringen foretager sig, vil føre yderligere ned i afgrunden. Men så er bunden jo ikke nået, så varer det jo år, inden der kommer penge ud af det.

Jo, jeg er utilfreds med en enkelt detalje, nemlig det fjollede 10 pct.s tillæg. Hvorfor skal man have 10 pct.s tillæg? Det har jeg svært ved at forstå, og det er jeg ikke tilhænger af.

Så er der spørgsmålet om beskatning af goodwill, og jeg vil jeg understrege, at det vil SF også støtte varmt, det er helt fint. Men reglerne om en indgangsværdi, som foreslået af hr. Svend Aage Jensby, ville da være urimelig bureaukratisk, og hvordan søren skal man fastsætte den? Goodwillværdien bliver konkret fastsat den dag, der handles, men den er jo svær at fastsætte lige ud i den blå luft, selv om jeg godt ved, at skattevæsenet hygger sig med at finde nogle objektive kriterier til at fastsætte en sådan værdi.

Men jeg vil godt sige, at jeg synes, der er et problem med ikrafttrædelsen. Ikrafttrædelsesreglerne siger, at man godt kan have indgået bindende aftaler om at handle med en eller anden goodwillværdi fra 1982 og til nu, og det vil være gældende frem til 1998, tror jeg det var. Jeg kan godt se, at hvis der er indgået bindende aftaler, kan det være rimeligt at respektere dem, fordi de er indgået i en periode, hvor der var andre beskatningsregler; det kan jeg godt se det fornuftige i. Men så vil jeg anmode skatteministeren om at forlange, at hvis sådanne aftaler skal respekteres, må de registreres nu, for ellers vil vi se om 4-5 år, at folk bliver vældig fristede til at lave goodwillaftaler med tilbagevirkende kraft. Og det kan jo være svært at se, om to af hinanden afhængige parter har skrevet papirerne under den 17. maj 1993 eller den 17. maj 1997.

Hvis aftalerne bliver registreret nu, får aftaleparterne i hvert fald det problem, at de ikke

helt ved, hvem af dem der bliver begunstiget af aftalen. Derfor mener jeg, at man burde overveje det, hvis man har den ikrafttræden, som jeg godt kan se fornuften i.

Så er der endelig spørgsmålet om udlandslempelsen, og her må jeg sige, at SF varmt og inderligt støtter afskaffelsen af udlandslempelsen. Det er fuldstændig åndssvagt, at vi her i 1993 - 90 år efter at reglen blev indført, vistnok i øvrigt af Venstre - fortsat giver tilskud til eksport af danske arbejdspladser, samtidig med at vi jamrer over, at beskæftigelsen er elendig her i landet. Udlandslempelsen er udelukkende og alene et tilskud til eksport af danske arbejdspladser, og så dumme behøver vi altså ikke at være.

Jeg er altså meget tilfreds med, at udlandslempelsen fjernes, men jeg synes, at en aftrapningsordning frem til årtusindskiftet er at give en alt for lang løbetid; det er jeg utilfreds med, og for min skyld kunne man gerne afskaffe udlandslempelsen med det samme. Mig bekendt var det i øvrigt også det, den forrige regering foreslog i århundredets plan, nemlig en omgående afskaffelse af udlandslempelsen. Jeg undrer mig lidt, og jeg vil gerne spørge skatteministeren: Hvad er den saglige grund til denne meget lempelige aftrapningsordning?

Kirsten Jacobsen (FP):

Lad mig først slå fast, at Fremskridtspartiet er imod nye skatter; Fremskridtspartiet ønsker derimod at ophæve nogle af dem, vi har.

Den socialdemokratiske ordfører startede med at sige, at formålet var at forhindre skatte-spekulation; man skulle forhindre, at voldsomme fortjenester helt skal unddrages beskatning, men man skal samtidig give fradrag for tab. Det kan man så synes om eller lade være med, og ud fra de forskellige politiske ståsteder synes man det ene eller det andet; men det kan man da forholde sig til.

Men det, jeg synes er svært at forholde sig til, er udgangspunktet for indførelsen af ejendomsavancebeskatningen. Jeg er overbevist om, at under udvalgsarbejdet er vi nødt til at se på, om den seneste vurdering, retten til omvurdering eller anskaffelsessummen er det rigtige. Og jeg må også sige ligesom hr. Jens Thoft: Hvad er begrundelsen for de 10 pct., og hvorfor er det netop 10 pct.? Hvad er begrundelsen for de 10.000 kr., og hvorfor er det netop